LÁ THƯ MỤC VỤ

"Bao giờ được ra khỏi tù? Bao giờ được trở về với cuộc sống tự do? Bao giờ được đoàn tụ với gia đình và những người thân yêu? Liệu có còn sống sót để trở về không?..."Đó là những ưu tư lúc nào cũng xoáy trong đầu óc những tù nhân. Theo ý riêng tôi, trong 4 câu hỏi trên, câu cuối cùng là quan trọng nhất vì nó quyết định cho 3 câu trước đó. Không sống sót làm sao ra khỏi tù? Không sống sót làm sao trở về với tự do? Không sống sót làm sao đoàn tụ với gia đình? Vậy điều chủ yếu nhất trong tù là bằng mọi cách, người tù phải luôn tỉnh thức để luôn luôn đặt cái ưu tiên về mạng sống lên hàng đầu, tức là phải mưu sinh sống còn.

Đúng vậy, cái đói triền miên cào xé ruột gan dễ làm cho người tù mất cảnh giác, bạ gì cũng ăn cho đỡ đói. Có người tù luộc đọt sắn H 34 ăn thế canh, ăn xong âm thầm từ giã thế giới; có người tù ngâm đọt sắn H 34 trong nước muối làm dưa chua, ăn xong cũng đi sang thế giới bên kia; có người tù nướng nấm rừng khiến cả đội ngửi thấy mùi Vanilla thơm phức, anh ăn một cách ngon lành, chưa đầy 3 phút sau, anh lăn ra chết, thậm chí đám ruồi bu vào những thứ do anh ói ra, chúng cũng đi theo anh ! Cái đói chưa làm ai chết, trong khi đó cái mất cảnh giác vì đói lại có tác dụng ghê gớm hơn vì nó giết chết nhiều người hơn.

Cái lời hứa:"Lao động thật tốt để sớm đoàn tụ với gia đình" cũng làm nhiều người tù mất tỉnh thức(trong số đó có tôi !). Vì mong mau được đoàn tụ với gia đình, nên cố gắng lao động thật tốt. Lầm to! Muốn đạt danh hiệu 'lao động tốt', người tù phải vượt chỉ tiêu giao khoán (ví dụ cai tù khoán cho anh đào 1 thước khối đất một ngày, anh phải đào 1,1 thước khối). Từ đó, mức khoán của anh cứ tăng dần lên cho đến khi anh ho lao ói ra máu và vì không có thuốc men, thi thể anh sẽ được bó trong chiếc chiếu rách và chôn vội trên ngọn đồi cạnh nhà thăm nuôi! Lúc đó, anh cũng được đoàn tụ không phải với gia đình mà là với dế giun.

Cũng cái lời hứa: "Thành thật thú nhận tội lỗi của mình, tố giác âm mưu của bọn phản cách mạng.." lại càng làm nhiều người tù mất cảnh giác hơn. Thậm chí có người cả tin, chấp nhận làm 'ăn-ten', đi làm chó săn cho đám cai tù, rình mò anh em đồng cảnh ngộ rồi tố giác với cai tù mong lập công. Cho dù những tên nầy còn sống trên đời, nhưng tên tuổi của bọn đó hoàn toàn bị coi như đã chết trong mắt các tù nhân khác. Có trường hợp một viên Thiếu Úy thật thà khai báo rằng mình làm Thiếu Úy đặc trách 'Ủy Ban Chung Sự'(thật ra là nhóm anh em quân nhân lo việc tắm rửa và tẩm liệm cho các quân nhân đã hy sinh trên chiến trường). Đọc thấy chữ 'Ủy Ban Chung Sự' sao mà ghê gớm quá, thế là viên Thiếu Úy ấy bị ghép vào nhóm 'thành phần ác ôn, mang nợ máu với nhân dân'. Kết quả của việc thành thật khai báo là như vậy! Tất cả vì thiếu tỉnh thức!

Hôm nay, cùng với Giáo Hội, chúng ta bước vào một chu kỳ phụng vụ mới. Mùa Vọng là thời gian chuẩn bị cho đại lễ Giáng Sinh đồng thời cũng là thời kỳ dọn lòng trí chúng ta hướng về Chúa quang lâm lần thứ hai. Trong bài Tin Mừng của Mátthêu, Chúa Giêsu khẳng định về ngày quang lâm của Ngài, tức là ngày Ngài lại đến trong vinh quang lúc tận thế. Chúa đến để phán xét, mà phán xét là phân biệt, là chọn lựa. Đây là lúc Chúa chọn người lành và kẻ dữ. Tin Mừng dùng hai hình ảnh để nói lên sự chọn lựa nầy. Hai người đàn ông đang làm ruộng, thì một người được chọn và một người bị loại. Hai người đàn bà đang xay bột thì cũng vậy, một được chọn một bị loại. Điều nầy cho thấy cuộc sống của chúng ta đều có nét giống nhau, nhưng tùy theo thái độ và cách sống mà chúng ta được Chúa tuyển chọn hay bị Ngài loại bỏ ra ngoài.

Câu chuyện về nạn hồng thủy đời ông Nôê nói lên tính bất ngờ của ngày Chúa đến. Thiên hạ vẫn sinh hoạt bình thường, không chuẩn bị gì, thì nạn lụt ập đến hủy diệt mọi người. Chỉ mình ông Nôê và gia đình ông được cứu vì được chuẩn bị. Hình ảnh thứ hai là kẻ trộm. Trộm bao giờ cũng đến bất ngờ. Ngày tận thế cũng sẽ đến bất ngờ, không ai biết được. Chính vì vậy mà hãy canh thức như lời Chúa kêu gọi. Canh thức là dịp nhìn lại cuộc sống của mình để xét lại hướng đi. Chúng ta chỉ có đi tới mà không bao giờ đi lui. Tất cả mọi người đều tiến bước về cõi đời đời xuyên qua cái chết. Có quá nhiều thứ trên đời lôi kéo sự chú ý và năng lực của chúng ta, khiến chúng ta dễ bị lạc hướng. Mùa Vọng giúp chúng ta hồi tâm suy nghĩ lại. Xem lại mức độ trưởng thành về đời sống đức tin của mình. Lâu nay, chúng ta làm những việc đạo đức một cách máy móc, thì giờ đây chúng ta quyết tâm thực hiện với một ý thức và lòng chân thành hơn.

Mùa Vọng là dịp tỉnh thức để thực hiện câu "Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ'. Chúng ta cần sửa đổi chính bản thân mình trước, đó cũng là việc chúng ta góp phần tô điểm vào công trình sáng tạo của Chúa. Xin cho Mùa Vọng nầy mang lại kết quả tốt đẹp cho đời sống đức tin của chúng ta. *Linh mục Phạm Quang Hồng.*